

potem pa se obrnil in pomahal rdečelični krčmarici, ki se je prikazala med vrati.

Vzel je pločevinasto škatlo in stisnil vanjo cigaretni ogorek. Razkrečil je prste, vzela lopato in stopil k tiru. Še enkrat je pogledal prek temnikastih streh in stopil naprej.

Kako smešno se nabirajo smeti v lopati. Kakor bi plesale! Drobna, prelomljena slama bi tudi rada stopila skozi odprtino, pa se nenehoma zatika. Kar zapoje po cesti, ko dvigne lopato in jo strese na cesto. Potem dolgo nič. Samo prah, drobni beli kamenčki in kos cigaretna škatle. Počasi se priplazi v lopato črn gumb. Fant se ustavi in ga pobere. Saj ne, da bi imel kaj z njim početi, ampak tako, sprememba je pri dolgotrajnem delu. Ko vidi, da je gumb med luknjicami počen, ga zažene po cesti, da se nekaj časa kotali po svetli tirnici in se slednjič ustavi ob zarjavelem in polomljenem ključu. Potem gre dalje in ne misli nič. Zvonjenje ga vzdrami. Za hip stopi v obcestni jarek, toliko, da odpelje tramvaj mimo. Brez misli zre predse in le, kadar zagleda kaj zanimivega, se vzdrami. Star zarjavel novec mu pride na pot, na pol ogorele vžigalice, nekaj riževih zrn se vleče med odtisi koles majhnega vozička. Kmalu zatem nekaj fižolovih črnih zrn, kakor da bi drug drugega zasledovali. (Videti je, da jih je nekdo sejal, ko je prečkal cesto.) Potem zopet prah, slamice, kamenčki in šop zelene trave, ki je nekemu zdrsnil z voza.

Koraki so vedno bolj počasni in trudni. Moj Bog! Da se more človek pri takem delu sploh utruditi. In vendar podplati pečejo. Oči se zapirajo, kakor da bi že od rane ure ves dan oral. Sonce je vedno močnejše. Prav v oči sije, da je treba nagrbančiti čelo; kmalu prične boleti glava. Ah, kako ubija človeka ta enakomerna hoja. Ne vidi ne hiš ne ljudi, ki mu križajo pot. Obraz mu je zmučen, star in oči medle, kakor da že tisočletja ne gledajo drugega kakor smeti in blato.

Tedaj pa, kakor bi ga strela zadela. V hipu se je ustavil in počasi in previdno vzela lopato iz tirnice. Obraz mu je zasijal, boječe in veselo, kakor človeku, ki je zagledal čudežno prikazen.

Tik pred njim je ležal svetel žebelj.

Počasi se je sklonil, kakor bi se bal, da mu bo zginil izpred oči, ga dvignil prav k očem, potem pa se obrnil k ljudem, ki so hiteli mimo, in dejal s čudnim nasmeškom kakor v zamaknjenosti:

»Poglejte, ljudje! To je pa žebelj!«

Jože Šmit

Jutrnjica

Tulipani, vi imate
vedno polne čaše,
meni pa ne dajo piti
krčmarice vaše.

Meni pa ne dajo rose,
da si usta zmočim,
v kelih, zvit iz drobnih rok,
lastno kri si točim...